

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Vodovody a kanalizace Břeclav, a.s.**
sídlem Břeclav, Čechova 1300/23
zastoupený JUDr. Markétou Vaňkovou, advokátkou
sídlem Brno, Poštovská 6

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Brno, Masarykova 31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 23351/16/5000-10470-711844 ze dne 24.5.2016

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č.j. 23351/16/5000-10470-711844 ze dne 24.5.2016 **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám JUDr. Markéty Vaňkové, advokátky, sídlem Brno, Poštovská 6, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.5.2016, č.j. 23351/16/5000-10470-711844, kterým žalovaný změnil platební výměr Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 7.5.2013, č.j. 1508757/13/3000-04705-709304, kterým byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), ve výši 769 472 671 Kč, tak, že žalobci byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 15 389 454 Kč.

I. Shrnutí podstaty věci

2. Žalobci byla v roce 2007 poskytnuta dotace z Fondu soudržnosti a ze Státního fondu životního prostředí na projekt s názvem „2004/CZ/16/C/PE/016 Břeclavsko – rekonstrukce a výstavba vodohospodářské infrastruktury v povodí řeky Dyje“.
3. Z Fondu soudržnosti byla dotace poskytnuta mj. na základě:
 - rozhodnutí Komise Evropských společenství ze dne 21.12.2004 „o udělení pomoci z Fondu soudržnosti projektu Břeclavsko – rekonstrukce a výstavba vodohospodářské infrastruktury v povodí řeky Dyje: v České republice CCI 2004/CZ/16/C/PE/016“, ve znění „opravy“ tohoto rozhodnutí /C(2004)5610/ a změny tohoto rozhodnutí provedené rozhodnutím Komise Evropských společenství ze dne 30.9.2008,
 - rozhodnutí ministra životního prostředí č. 70170413-FS o poskytnutí podpory z Fondu soudržnosti ze dne 26.9.2005, č.j. 14684/SFŽP/D/2004-FS,
 - rozhodnutí na formuláři ISPROFIN o poskytnutí dotace ze dne 13.12.2007, evid. č. ISPROFI 215213-0051, č.j. 75218/ENV/08, ve znění rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 21.10.2008 (dále jen „rozhodnutí ISPROFIN“).
4. Ze Státního fondu životního prostředí byla poskytnuta dotace mj. na základě rozhodnutí ministra životního prostředí č. 70170413-FS o poskytnutí podpory ze Státního fondu životního prostředí ze dne 26.9.2005, č.j. 14684/SFŽP/D/2004-FS. Podle ukazatele bilance byla z Fondu soudržnosti žalobci poskytnuta částka 1 120 513 000 Kč (v návaznosti na žádosti o platby za vynaložené způsobilé výdaje byly proplaceny způsobilé výdaje v celkové výši 769 472 670,54 Kč) a ze Státního fondu životního prostředí částka 56 735 000 Kč.
5. Správce daně dospěl k závěru, že nedodržením termínu realizace akce, jak byl stanoven v rozhodnutí ISPROFIN (ukončení akce do 31.12.2009), došlo k neoprávněnému použití peněžních prostředků. Žalovaný jeho závěr potvrdil s tím, že změnil výši původně stanoveného odvodu za porušení rozpočtové kázně tak, že jej stanovil s ohledem na rozsah porušení rozpočtové kázně a zásadu proporcionality v částce 0,5 % z celkové částky poskytnuté dotace za každý započatý měsíc prodlení, tj. od ledna 2010 do dubna 2010 včetně.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

6. Žalobce v podané žalobě předně namítá nezákonnost a nicotnost napadeného rozhodnutí mimo jiné z toho důvodu, že vycházelo z nezákonného a nicotného rozhodnutí ISPROFIN ze dne 21.10.2008, kterým bylo stanoveno datum realizace stavby na

31.12.2009, což je v rozporu s právem EU, neboť bylo vydáno v rozporu s rozhodnutím Komise Evropského společenství ze dne 30.9.2008, kterým bylo změněno rozhodnutí Komise Evropského společenství ze dne 21.12.2004 tak, že výdaje týkající se projektu jsou způsobilé do 30.9.2010; rozhodnutí ISPROFIN je současně v rozporu s nařízením Rady (ES) č. 1164/94 ze dne 16. května 1994 o zřízení Fondu soudržnosti (dále jen „nařízení č. 1164/94“) a nařízením Komise (ES) č. 1386/2002 ze dne 29. července 2002, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1164/94, pokud jde o řídicí a kontrolní systémy pro pomoc poskytovanou z Fondu soudržnosti a o postup provádění finančních oprav (dále jen „nařízení č. 1386/2002“), neboť nerespektuje jejich cíl a smysl.

7. Dalšími žalobními námitkami žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu řádného nezohlednění zásady proporcionality - podle žalobce je výše odvodu za porušení rozpočtové kázně i po jejím snížení napadeným rozhodnutím nepoměrně vysoká a neproporcionální. Podle žalobce skutečnost, že několik kolaudačních rozhodnutí bylo vydáno s několikaměsíčním zpožděním, nemělo žádný vliv na splnění účelu dotace, a ke dni 31.12.2009 byly stavby dokončeny a v podstatě vše v plném provozu. Ve zbytku žalobce brojí proti výpočtu odvodu za porušení rozpočtové kázně – nesprávně určenému základu pro jeho výpočet, nesprávně stanovenému počtu měsíců prodlení a aplikaci nesprávného ustanovení Pokynu Generálního finančního ředitelství č. GFŘ-D-17 k rozhodování ve věci žádostí o prominutí odvodů a penále za porušení rozpočtové kázně č.j. 17493/14/7000-51000 ze dne 1.9.2014.
8. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí, argumentuje důvody obsaženými v napadeném rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
11. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Pokud jde o námitky žalobce směřující proti rozhodnutí ISPROFIN, žalobce v zásadě opakuje svoji předchozí argumentaci, kterou již před zdejším soudem uplatnil v předcházejícím řízení v této věci, kde k tomu zdejší soud v rozsudku ze dne 18.11.2015, č.j. 62 Af 11/2014-121, uvedl, že *„rozhodnutí Komise zavazuje výlučně Českou republiku, nikoli konkrétní adresáty dotace. Česká republika na základě tohoto rozhodnutí má povinnost vlastní činností převzít podmínky poskytnutí dotace do rozhodnutí o poskytnutí dotace pro adresáta dotace, kterým je žalobce. Pakliže jsou v tomto rozhodnutí stanoveny upřesňující podmínky pro poskytnutí dotace, neshledává na tom soud nic nezákonného ani jdoucího proti*

rozhodnutí Komise. Rozhodnutí ISPROFIN, které navazuje na rozhodnutí Komise, bylo vydáno v souladu s rozhodnutím Komise i v souladu s vnitrostátní právní úpravou, konkrétně se zákonem o rozpočtových pravidlech. ... Nelze přehlédnout, že rozhodnutí ISPROFIN z rozhodnutí Komise vychází, ovšem jeho soulad s rozhodnutím Komise nepřisluší posuzovat příjemci dotace ani zdejšímu soudu v právě posuzované věci, nýbrž tomu, kdo toto rozhodnutí vydal, tedy Evropské komisi. Pokud je rozhodnutí ISPROFIN vydáno a příjemce dotace přistoupí na jeho podmínky, má povinnost toto rozhodnutí respektovat. Žalobci tak nelze dát zapravdu v tom směru, že (rozhodnutí ISPROFIN – poznámka soudu) disponuje ve vztahu k adresátovi dotace nižší mírou závaznosti než rozhodnutí Komise. Je nesporné, že žalobce byl seznámen s podmínkami dotace stanovenými v rozhodnutí ISPROFIN a peněžní prostředky poskytnuté na základě tohoto rozhodnutí také přijal. Je zřejmé, že žalobce byl s podmínkami rozhodnutí ISPROFIN seznámen a akceptoval je. Přistoupil-li žalobce na podmínky poskytnutí dotace stanovené v rozhodnutí ISPROFIN, nemůže je zpochybnit poté, co zjistí, že není v jeho silách tyto podmínky splnit.“. Zdejší soud přitom neshledal důvod se od již vysloveného právního názoru odchýlit. Napadené rozhodnutí nicotným či nezákonným z toho důvodu, že vychází z rozhodnutí ISPROFIN, neshledal. Pokud jde o žalobcem namítaný rozpor mezi rozhodnutím ISPROFIN a cíli nařízení č. 1164/941 a č. 386/2002, který žalobce spatřuje v poskytování finančních příspěvků „na projekty, které mají dosahovat cílů EU v oblasti životního prostředí“ a dále „na ochranu těchto cílů v podobě kontroly, hodnocení a monitorování“, zdejší soud k tomu zdůrazňuje, že sám žalobce na jiných místech žaloby opakovaně uvádí, v posuzované věci bylo na základě rozhodnutí ISPROFIN uvedeného cíle dosaženo; podstatným však je, že úkolem zdejšího soudu není posuzovat soulad rozhodnutí ISPROFIN s cíli, na něž byly finanční prostředky orgány EU členskému státu poskytnuty.

13. Pokud jde o skutkové otázky, o těch není mezi účastníky řízení sporu. Žalobce však brojí proti nedostatečnému zohlednění zásady proporcionality, jež se projevilo v uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši téměř 15 mil. Kč - ač uvedená částka odpovídá 0,5 % z poskytnutých finančních prostředků - za nevýznamné porušení rozpočtové kázně. Toho se žalobce dopustil tím, že v termínu pro realizaci akce podle rozhodnutí o poskytnutí dotace ISPROFIN nedisponoval všemi kolaudačními rozhodnutími; ta však byla vydána v průběhu několika následujících měsíců, což podle žalobce nemělo vliv na naplnění účelu dotace. Nadto byly žádosti o vydání kolaudačního souhlasu (vyjma jediné) podány před termínem pro realizaci akce podle rozhodnutí o poskytnutí dotace ISPROFIN. Žalobce v této souvislosti též uvádí, že není v jeho moci délku správních řízení ovlivnit a že ke dni realizace akce byly všechny dílčí stavební části projektu dokončeny a „v podstatě v plném provozu“.
14. Zdejší soud předně uvádí, že určení odvodu za porušení rozpočtové kázně procentem je způsob, který nejlépe reflektuje význam porušení rozpočtové kázně ve vztahu k výši poskytnuté dotace. Namítanou nepřiměřenost sankce je proto nutné posuzovat ve vztahu k procentu, na základě kterého je následně výše odvodu za porušení rozpočtové kázně vypočtena. Ačkoli lze tedy obecně souhlasit se žalobcem, že částka 15 mil. Kč je částkou relativně vysokou, je nutné ji vždy posuzovat s ohledem na celkovou výši dotace. V posuzované věci tedy odpovídá hodnotě 0,5 % poskytnutých prostředků, což lze označit za hodnotu v zásadě marginální, reflektující závažnost formálního porušení rozpočtové kázně.

15. Pokud žalobce dále namítá, že vytýkané porušení rozpočtové kázně nemělo žádný vliv z hlediska naplnění účelu dotace, pak to žalovaný ani netvrdí, naopak v odůvodnění napadeného rozhodnutí sám uvádí, že poskytnuté prostředky použil žalobce k účelu stanovenému rozhodnutím ISPROFIN, což bylo ověřeno k termínu závěrečného vyhodnocení akce. Zdejší soud k tomu toliko dodává, že každé porušení dotačních podmínek zakládá porušení rozpočtové kázně – tedy i takové porušení, které nemá vliv na naplnění účelu dotace. *„Při stanovení výše odvodu je třeba zvažovat všechny podstatné okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a vycházet z principu přiměřenosti, tedy rozumného poměru mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Pokud tedy okolnosti konkrétního případu vyvolávají otázku ohledně závažnosti porušení dané povinnosti, musí správce daně zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti. V každém případě však půjde o porušení rozpočtové kázně.“* (bod 38 usnesení rozšířeného senátu č.j. 1 Afs 291/2017-33 ze dne 30.10.2018, dále zejména body 35 a 36 tohoto rozhodnutí).
16. K námitce žalobce, že ke dni realizace akce podle rozhodnutí o poskytnutí dotace ISPROFIN byly všechny dílčí stavební části projektu fyzicky ukončeny a „v podstatě vše v plném provozu“, zdejší soud uvádí, že tato skutečnost je pro posouzení věci bez významu, neboť porušení dotačních podmínek se žalobce nedopustil tím, že by stavební části projekt nebyly „postaveny“, nýbrž tím, že porušil podmínku stanovenou rozhodnutím o poskytnutí dotace ISPROFIN, podle které bude akce dokončena do 31.12.2009, přičemž dle dodatku č. 1 k podmínkám poskytnutí dotace k rozhodnutí o poskytnutí dotace, který prochází správním spisem *„za termín dokončení akce se považuje u dílčích staveb datum vydání posledního potřebného kolaudačního rozhodnutí, které následně nabude právní moci, nebo datum vydání posledního potřebného rozhodnutí o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu, které následně nabude právní moci“*.
17. S ohledem na uvedené nemohou mít na posouzení věci vliv ani argumenty žalobce, podle nichž podal žádosti o vydání kolaudačního rozhodnutí (vyjma jednoho) před uplynutím termínu dokončení akce a že není v jeho moci ovlivnit délku správních řízení. Žalobci lze přisvědčit potud, že délku správního řízení – ve smyslu jeho „urychlení“ – v zásadě ovlivnit nemůže. Co však žalobce ovlivnit může, je okamžik, kdy žádost, resp. žádosti o vydání kolaudačních rozhodnutí k příslušnému správnímu orgánu podá, přičemž je nutné vycházet především ze zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, která činí 30 dnů, resp. 60 dnů jde-li o zvlášť složitý případ, od zahájení řízení. Žalobce přitom nejméně v sedmi případech podal návrh v průběhu prosince 2009, nejméně v pěti případech v listopadu 2009 a jednou dokonce až v lednu 2010 (tedy po termínu dokončení akce). Zejména s přihlédnutím k uvedeným lhůtám a složitosti, resp. značnému rozsahu předmětných staveb, nemohl žalobce rozumně předpokládat, že u žádostí o vydání kolaudačního rozhodnutí podaných v listopadu či dokonce v prosinci dojde k vydání kolaudačních rozhodnutí do 31.12.2009. V posuzované věci bylo přitom kolaudační rozhodnutí vydáno nejpozději po necelých 4 měsících od podání žádosti o vydání kolaudačního rozhodnutí (např. v případě rozhodnutí Městského úřadu Mikulov, odbor životního prostředí č.j. MUMI 10016323 ze dne 7.4.2010, byla žádost žalobcem podána dne 16.12.2009).
18. Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval pokyn Generálního finančního ředitelství č. GFŘ-D-17, č.j. 17493/14/7000-51000 (dále jen „pokyn GFŘ-D-17“), který

nabyl účinnosti dne 1.9.2014, neboť měl použít jeho čl. V. bod 2 písm. a), dle kterého sazba odvodu činí 0,25 % (oproti 0,5 % dle písm. b/) z poskytnuté částky za započatý kalendářní měsíc trvání protiprávního stavu. Pokyn GFŘ-D-17 však na posuzovanou věc nedopadá, neboť dle čl. I. je předmětem pokynu stanovení jednotných pravidel pro posuzování žádostí o prominutí odvodů nebo penále za porušení rozpočtové kázně k zajištění shodného rozhodování v identických nebo obdobných případech porušení rozpočtové kázně tak, aby bylo zamezeno zvýhodnění některých žadatelů a tím poskytnutí veřejné podpory podle práva Evropské unie; otázka prominutí odvodu či penále není předmětem posuzované věci. Jak k tomu přiléhavě uvádí žalovaný ve svém vyjádření k žalobě: „žalobce se mylí ve svém hodnocení, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí v souladu s pokynem Generálního finančního ředitelství č. GFŘ-D-17. Tento pokyn totiž cílí na rozhodování ve věcech žádostí o prominutí odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně, přičemž o tomto rozhoduje Generální finanční ředitelství. Ve zde posuzovaném případě slouží správci daně a jemu nadřízenému orgánu pokyn Generálního finančního ředitelství č. GFŘ-D-27 vydaný pro stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně v souladu se zásadou proporcionality – tedy takovým způsobem, jakým byl žalovaný zavázán předchozím rozhodnutím nadepsaného soudu. V Příloze Pokynu č. GFŘ-D-27 pro stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně v souladu se zásadou proporcionality, konkr. v Článku II termíny a povinnosti je v odst. 1 jednoznačně uvedeno, že za pozdní splnění termínu, lhůt či povinností (např. ukončení projektu, realizace akce, ZVA, nesplnění podmínky předložení dokumentace k finančnímu vypořádání/zúčtování se státním rozpočtem) bude stanoven odvod ve výši 0,5 z poskytnuté částky za každý započatý měsíc prodlení maximálně však 3% z poskytnuté částky.“

19. Žalobce dále namítá, že žalovaný vycházel z nesprávně určeného základu částky, ze kterého procentem odvod za porušení rozpočtové kázně uložil. Částkou, ze které se vychází při zjištění částky, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech, by neměla být celá cena projektu, resp. celá výše poskytnuté dotace, nýbrž částka odpovídající ceně částí projektu zkolaudovaných po 31.12.2009. Vyjma samotného základu pro výpočet odvodu za porušení rozpočtové kázně žalobce nesouhlasí s výpočtem, resp. stanovením počtu měsíců prodlení, za které mu je odvod uložen. Odvod neměl být podle žalobce stanoven za 4 měsíce prodlení, nýbrž za 1 měsíc, ze zbývajících částí dotace připadajících na projekty zkolaudované v únoru a březnu 2010 za 2 měsíce prodlení a ze zbývajících částí dotace připadajících na projekty zkolaudované v měsíci březnu (případně dubnu) za 3 měsíce prodlení. Zdejší soud v této žalobní námitce se žalobcem souhlasí.
20. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu č.j. 1 Afs 291/2017-33 ze dne 30.10.2018 konstatoval, že „Týká-li se porušení povinnosti oddělitelné části poskytnuté dotace, odvod bude stanoven pouze částkou odpovídající této části dotace. I zde však mohou vyvstat okolnosti, které mohou s ohledem na malou závažnost porušení povinnosti vést správce daně ke snížení odvodu ve smyslu zásady přiměřenosti (§ 44a odst. 4 rozpočtových pravidel).“. Vyslovený názor je přitom zcela v souladu s názorem žalobce. Předně jsou v posuzované věci relativně snadno oddělitelné jednotlivé části poskytnuté dotace, a to na základě jednotlivých kolaudačních rozhodnutí. Současně je dána i malá závažnost porušení povinnosti, což ostatně uvádí i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné konstatuje, že v posuzovaném případě se rozsahem a výší poskytnutých prostředků jednalo o náročný projekt, přičemž závazné parametry byly dodrženy, k termínu realizace byly všechny dílčí stavební části projektu fyzicky ukončeny a řádně předány a poskytnuté prostředky použil žalobce k účelu stanovenému rozhodnutím ISPROFIN. Za daných

okolností tak bylo zcela namístě, aby žalovaný stanovil odvod za porušení rozpočtové kázně pouze částkou odpovídající těm částem poskytnuté dotace, u kterých žalobce porušil dotační podmínky tím, že na ně nebylo ve stanoveném termínu vydáno kolaudační rozhodnutí, a to při současném snížení odvodu s ohledem na malou závažnost porušení povinností žalobcem v souladu se zásadou přiměřenosti.

21. K délce prodlení, resp. počtu měsíců prodlení, zdejší soud uvádí, že je-li to s ohledem na konkrétní okolnosti možné, pak by žalovaný měl k porušení každé jednotlivé povinnosti příjemcem dotace přistupovat individuálně a v souladu se zásadou přiměřenosti. V posuzované věci je přitom možné porušení jednotlivých povinností od sebe oddělit – konkrétní kolaudační rozhodnutí – i přesně určit okamžik, ke kterému byla předmětná povinnost, ač opožděně, splněna – den vydání konkrétního kolaudačního rozhodnutí. Žalovaný tak v souladu se „vzorcem“ pro výpočet odvodu za porušení rozpočtové kázně měl zohlednit, že v průběhu měsíců ledna, února a března 2010 docházelo k úbytku žalobcem porušených povinností – byla vydávána předmětná kolaudační rozhodnutí (v lednu 4 kolaudační rozhodnutí, v únoru 3 kolaudační rozhodnutí a v březnu 3 kolaudační rozhodnutí) – a ponížit částku, ze které je odvod za porušení rozpočtové kázně na základě procenta stanoven, o částky odpovídající již splněným částem poskytnuté dotace v příslušném měsíci. Jen takový postup je možné označit za spravedlivý a přiměřený, odpovídající požadavkům usnesení rozšířeného senátu č.j. 1 Afs 291/2017-33 ze dne 30.10.2018.
22. Zdejší soud proto považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný nesprávně stanovil základ pro výpočet odvodu za porušení rozpočtové kázně coby celkovou poskytnou částku, aniž by zohlednil, že porušení povinností se vztahovalo jen k oddělitelným částem poskytnuté dotace, a současně nesprávně stanovil délku doby, ve které byl žalobce se splněním povinností v prodlení. Žaloba je tedy důvodná a zdejší soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V novém řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

23. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
24. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za tři úkony právní služby po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka odpovídající DPH. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 15 342 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. prosince 2018

David Raus v.r.
předseda senátu